

бѣлѣтъ; покриватъ ги съ подвескы отъ багряница пита съ злато; рогата имъ сж позлатены, и окитены съ вѣнцы отъ наймиризливы цвѣтя. Слѣдъ като ги представѣтъ предъ жьртвенника, проваждатъ ги на едно отстранено мѣсто, дѣто ги заклаватъ за пиршествата на жрецытъ на богынята.

„Принасятъ еще сѣкакъвъ видъ питія благоуханы и вино посладко отъ нектара. Жрецытъ сж облечены въ бѣлы одежды, съ златы поясы, съ златы рѣсны около полытъ на одеждытъ имъ. День и ноцъ са кадѣтъ на жьртвенницытъ найотборъ источны благоуханія, и образуватъ единъ видъ облакъ който са издига чакъ до небо. Сичкытъ стълпове на храма сж украсены съ высящы вѣнцы; сичкытъ есждове който служѣтъ на жьртвоприношенія сж златы; единъ свещенъ лѣсѣ отъ миртове обикаля зданието. Само млади момчета и момичета отъ рѣдка хубость могатъ да представятъ жьртытъ на жьрцытъ и смѣѣтъ да палѣтъ огнь на жьртвенницытъ. Но безрамността и невздржността безчестѣтъ този толкози великолѣпенъ храмъ.

„Найнапредъ азъ осѣщахъ ужасъ при сичко което гледахъ, но нечувствително наченѣхъ да привиквамъ. Порокътъ не ма плашеше вече; сѣко събиране ми вдѣхваше една наклонность къмъ безредността: подигравахъ са съ моята невинность; моята свитость и срамливость службахъ за подиграло на тѣзи безстидны чловѣцы. Нищо не забравяхъ да раздражѣтъ моитѣ страсти, да ми поставѣтъ мрежы, и да възбудѣтъ въ мене пощѣвката на наслажденіята. Осѣщахъ са че слабѣѣхъ отъ день на день; доброто въспитаніе, което бѣхъ получилъ, почти не ма поддржаше вече; сичкытъ ми добры намѣренія исчезвахъ. Не осѣщахъ вече сила да устоѣж на злото което ма натискаше отъ сѣка страна; зехъ даже да са срамувамъ за добродѣтелята. Бѣхъ като чловѣкъ който плава въ единъ потокъ бързъ и дълбокъ: изъ найнапредъ той цѣпи водытъ и върви срѣщо теченіето; но ако брѣговетѣ сж стръмны, и ако той неможе да излѣзе на края, той са уморява малко по малко, силата му го оставя, членоветѣ му обезсилены истрѣпватъ, и теченіето на потока го завлича.